

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 525 — 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ — 1887. ΔΕΙΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 32.

Λήξαντος ἤδη τοῦ 11ου ἔτους τῆς «Ἐστίας», ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν αὐτῆς ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὸ φύλλον καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΒ' — ΑΡΙΘ. 577

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΠΑΤΕΡ—ΙΩΝΗΦ, Διήγημα τῆς Κας Ouida. Μετάφρασις Α. Β.
ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΑΣ ὑπὸ Μιχ. Γ. Ἀντωνοπούλου.
Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΡΙΑ (Ἀνάμνησις).
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ἐκ τῶν λογάδων ἀνδρῶν τῆς ἡμετέρας πατρίδος, διαπρεπῆς ἦν τε τῇ κοινῶν καὶ τῇ ἐπιστήμῃ, ὁ Μιλτιάδης Βενιζέλος, ἀπέθανεν αἰφνιδίως τὴν 9 Ἰσταμένου μηνός. Ὁ θάνατος αὐτοῦ εἶνε ἀπώλεια βαρεῖα, βοθῆ δὲ καὶ ἀνυπόκριτον ἐξεδηλώθη ἐπὶ τούτῳ πένθος. Ὀλίγας πρότερον ἡμέρας εἶχεν ἐκλεχθῆ βουλευτὴς Ἀττικῆς ἐν τοῖς πρώτοις, καίτοι τὸ πρῶτον νῦν ἀποφασίσας νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν δημόσιον βίον, ἐσκόπει δὲ ὀριστικῶς νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν διάπραξιν τῶν κοινῶν συντελῶν τὸ κατ' αὐτὸν εἰς βελτιώσιν τῶν κακῶς ἔχόντων, ὅτε ἀπροσδοκίως ἀνήρπασεν αὐτὸν ὁ θάνατος. Ἡ κοινῶν πᾶσα τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις ἰδιαζόντως ἐτίμα τὰς ἀρετὰς τοῦ χρηστοῦ πολίτου καὶ σοφοῦ ἐπιστήμονος, ἡσθάνθη βαθυτάτα τῇ ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρός, καὶ εἰλικρινῶς ἐθρήνησεν αὐτήν. Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς, συμμεριζόμενος καὶ οὗτος τὴν γενικὴν θλίψιν, ἐκ τῶν πρώτων ἐσπευσε νὰ συλλυπηθῇ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀποθανόντος. Ταῦτ' ὁ ἔπραξεν ὁ πρῶτος ὑπουργὸς κ. Τρικούλης, πάντες οἱ ὑπουργοὶ καὶ πλείστοι ἄλλοι. Ἡ δὲ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου, ἧς ὁ Βενιζέλος διετέλει ἐπὶ 23 ὅλα ἔτη μέλος κατ' ἐξαιρετικὴν τιμὴν, ἐψήφισεν ὅπως ἐν σώματι παρακολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν τοῦ θανόντος ἐταίρου καὶ κατέθηκε στέφανον ἐπὶ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ κηδεῖα τοῦ Βενιζέλου ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν δημοτελέστατα, πολλοὶ δὲ λόγοι ἀπηγγέλησαν καὶ στέφανοι κατετέθησαν εἰς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ.

Ὁ Μιλτιάδης Βενιζέλος ἀνήκει εἰς ἀρχαίαν καὶ ἱστορικὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πατὴρ δὲ αὐτοῦ Παλαιολόγος Βενιζέλος ἦτο δημογέρων τῆς πόλεως, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, φυλακισθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἀποδράς διὰ σχοινίου ἐκ τῶν τειχῶν. Τὴν ἡμέραν τῆς ἀποδράσεως αὐτοῦ ἀκριθῶς ἦν ἔτει 1822 ἐγενήθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐν Διγίνῃ, ὅπου εἶχε καταφύγει ἡ μήτηρ τοῦ ἀ-

νήκουσα εἰς τὴν οἰκογένειαν Μοῖρα, ἐκ τῶν πρωτεουσῶν τῆς νήσου ἐκείνης. Περαιτώσας ἐνταῦθα τὰς πανεπιστημιακὰς τοῦ σπουδᾶς, ἀπῆλθεν εἰς Βερολίον ὅπου ἐπὶ ὀκταετίαν ἐσπούδασεν εἰδικῶς τὸν κλάδον τῆς μαιευτικῆς, ἀναδειχθεὶς ὁ διαπρεπέστερος μαιευτὴρ ἐν ὀλοκλήρῳ τῇ Ἀνατολῇ, τυγχάνων δὲ φήμης οὐ μικρᾶς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ. Ἐπιστρέψας τῷ 1850 εἰς Ἀθήνας διωρίσθη δημοτικὸς ἰατρὸς τῆς πόλεως καὶ καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ὅπου μετὰ δύο ἔτη διωρίσθη τακτικὸς καθηγητὴς. Πρῶτάν τις ἐξελέγη δις, ἐν ἔτει 1865 καὶ 1883, ἐπρυτάνευσεν δὲ καὶ τῷ 1866, ὅτε ἀπελθόντος τοῦ πρυτάνεως κ. Α. Ραγκαβῆ ἐξ Ἀθηνῶν ὡς δι-ορισθέντος πρεσβευτοῦ, ἐκλήθη εἰς τὴν ἀνωτάτην πανεπιστημιακὴν ἀρχὴν αὐτὸς ὡς ἀντιπρυτάνις. Δις ἐπίσης ἐγένετο κοσμητῶρ τῆς Ἰατρικῆς σχολῆς, ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ 1861 δὲν ἔπαυσεν ἀποτελῶν μέρος τῆς πανεπιστημιακῆς συγκλήτου. Εἰς τὴν δημοσίαν ὕψειαν προσέφερεν ὄντως πολυτίμους ὑπηρεσίας ὁ Βενιζέλος, ἀφόβως παρασχὼν τὴν συνδρομὴν του κατὰ τὴν χολερικὴν ἐπιδημίαν τοῦ 1854 καὶ κατορθώσας τὴν σύστασιν τοῦ νοσοκομείου τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων καὶ τοῦ μαιευτηρίου, οὗ διετέλει μέχρι πρὸ μικροῦ διευθυντῆς ὅτε παρητήθη καὶ τῆς θέσεως ταύτης καὶ τῆς τοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἵνα κατέλθῃ εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα. Εἰς διάφορα ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστημονικὰ συνέδρια παρερέθη ὁ Βενιζέλος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῆς Κυβερνήσεως, ἐν πᾶσι δὲ ἐτίμησε τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ ἐν Κοπεναγῆ μάλιστα κατὰ τὸ 1884 συγκροτηθὲν διεθνὲς ἰατρικὸν συνέδριον, ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν συναδέλφων του διὰ τὴν πείραν καὶ τὰς γνώσεις του, ἐξελέγη πρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς γυναικολογίας. Εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνεμίχθη ἐν ἔτει 1863. ἐκλεχθεὶς πληρεξούσιος εἰς τὴν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν, ἧς ἐξηρημάτισε καὶ ἀντιπρόεδρος. Ὁ αἰοίδιμος Κανάρης καὶ ὁ Δεληγεώργης προσέφερον αὐτῷ χροτοφυλάκεια εἰς τὰ ὑπὸ τὴν προεδρίαν των σχηματισθέντα ὑπουργεῖα, ἀλλ' ἀπεποιήθη προτιμῶν τὸν ἥμερον βίον τοῦ ἐπιστήμονος. Ἐσχάτως ὅμως ἐδέχθη τὸ ὑπουργεῖον τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως εἰς τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Βάλβη σχηματισθὲν κατὰ Μάτιον τοῦ λήξαντος ἔτους ἄχρουν ὑπουργεῖον, φρονῶν ὅτι παρέχει ὑπηρεσίαν τῇ πατρίδι του κατὰ τὰς δεινὰς ἐκείνας περιστάσεις. Ὁ Βενιζέλος ἦν τετιμημένος διὰ τοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Σωτήρος καὶ τοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ δανικοῦ τάγματος Δανεβρόγ, ὃν ἔλαβε, διότι ἠδυνήθη νὰ σώσῃ ἀπὸ σοβαροῦ κινδύνου τὴν ἐνταῦθα διατριβουσαν σύζυγον τοῦ διαδόχου τῆς Δανίας, μετακληθεὶς νύκτωρ εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὑπὸ τοῦ Βασιλέως δι' ἐπιστολῆς ἰδιοχειροῦ.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βενιζέλου ἀπόλλυσι καὶ ἡ πτωχὴ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη μύστην ἐπιφανῆ καὶ ἡ πολιτικὴ, μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῆς ὁποίας ἐσχάτως μόλις κατετάχθη, χρηστὸν εὐθὺν καὶ εἰλικρινῆ ἀντιπρόσωπον, καὶ ἡ οἰκογένειά του ἀρχηγὸν πολυτίμων.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΣΟΥ

Ἐπὶ τῆς σελίδος ταύτης, ἐρ' ἧς τοσάκις ἀπὸ ἐτῶν ἀνεγράφετο τὸ ὄνομα τῆς Ἑλίτσας Σούτσου, ἀναγράφεται σήμερον διὰ μελαίνης πενήμιτου γραμμῆς περιβεβλημένον! Ἡ Ἐστία βαθυτάτην αἰσθάνεται λύπην ἐπὶ τῷ πρόωγῳ θανάτῳ ἑναρέτου καὶ λογίας κόρης, θανάτῳ, ὅστις οὐ μόνον τὸν γηραιὸν αὐτῆς πατέρα τὸν στρατηγὸν Σιαρλάτον Σούτσον ἀπεστέρησε φιλότατης καὶ ἀρωσιωμένης θυγατρὸς, οὐ μόνον ἀπὸ τῶν πασχόντων καὶ παραμυθίας δεομένων ἀφεῖλεν ἀλη-

